

cũng ở lại trên boong tàu để theo dõi mọi hoạt động.

Không lâu sau khi trời tối, hoa tiêu mạn phải báo cáo: “Có đốm sáng bên phải mũi tàu”.

“Đốm sáng càng gần hay xa dần so với tàu chúng ta?”, thuyền trưởng hỏi lại.

“Thưa thuyền trưởng, càng gần!”, hoa tiêu trả lời và điều này có nghĩa tàu của chúng tôi có nguy cơ va vào một con tàu nào đó.

Vị thuyền trưởng ra lệnh cho tín hiệu viên: “Phát tín hiệu cho con tàu đó: cả hai tàu đang chạy hướng thẳng vào nhau, yêu cầu họ đổi hướng 20 độ”.

Tín hiệu ngay lập tức được truyền đi, và chúng tôi nhanh chóng nhận được tín hiệu trả lời của chiếc tàu kia: “Yêu cầu tàu các ông đổi hướng 20 độ”.

Thuyền trưởng ra lệnh: “Truyền tín hiệu: Tôi là thuyền trưởng, tôi yêu cầu tàu các anh đổi hướng 20 độ”.

Bên kia trả lời: “Tôi là binh nhì, tôi đề nghị các ông phải đổi hướng 20 độ!”.

Đến lúc này thì vị thuyền trưởng nổi cáu, ông hét lên: “Truyền tín hiệu: Chúng tôi là tàu chiến. Các anh phải đổi hướng 20 độ ngay lập tức!”.

Đèn tín hiệu bên kia nhấp nháy: “Tôi là hải đăng”.

Thế là chúng tôi buộc phải đổi hướng.

Sự thay đổi mô thức của vị thuyền trưởng, và cả của chúng ta khi đọc bài tường thuật này, khiến chúng ta xem xét tình huống theo một quan điểm hoàn toàn khác. Chúng ta có thể thấy rằng thực tại đã bị thay thế bởi nhận